

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobce: **M. B.**, zastoupen JUDr. Zbyňkem Dvořákem, advokátem se sídlem Jeronýmova 1894/26, 390 02 Tábor, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, Oddělení ostatních správních činností, ze dne 15. 3. 2012, č. j. KUJI 18395/2012, sp. zn. OOSČ 9018/2011 OOSC/250/PM/5,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím Krajského úřadu kraje Vysočina, Oddělení ostatních správních činností, ze dne 15. 3. 2012, č. j. KUJI 18395/2012, sp. zn. OOSČ 9018/2011 OOSC/250/PM/5, bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 6. 9. 2011, č. j.

MMJ/OD/11164/2011-11 115696/2011/MMJ a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno.

Rozhodnutím Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy ze dne 6. 9. 2011, č. j. MMJ/OD/11164/2011-11 115696/2011/MMJ byl žalobce uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. a) bod 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), neboť porušil ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) tím, že dne 13. 4. 2011 v 17:50 hod. řídil na silnici č. 602 v obci B. – L. nákladní motorové vozidlo I. registrační značky, které bylo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích tak závažným způsobem, že bezprostředně ohrožovalo ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích – popraskaný brzdový kotouč na levém předním kole. Podle ust. § 22 odst. 7 zákona o přestupcích v platném znění s odkazem na ust. § 7 odst. 1 a § 11 odst. 1 písm. b), c) zákona o přestupcích mu byla uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců.

Krajský soud v Brně ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 31. 8. 2012, č. j. 22 A 20/2012-24, kterým bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2012, č. j. KUJI 18395/2012, sp. zn. OOSČ 9018/2011 OOSC/250/PM/5 zrušeno pro vady řízení a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný podal kasační stížnost, rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18 byl rozsudek Krajského soudu v Brně zrušen a věc vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Krajský soud je ve smyslu ust. § 110 odst. 4 s.r.s. vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto zrušovacím rozhodnutí.

II.

Právní stanovisko Krajského soudu v Brně:

Krajský soud v Brně, jenž o věci nyní rozhoduje již podruhé, upouští od rozsáhlé reprodukce dosavadního průběhu řízení, neboť ta je účastníkům již dostatečně známa a omezuje se v dalším jen na uvedení těch rozhodných skutečností, které jsou podstatné pro rozhodnutí ve věci z hlediska právního rozboru vysloveného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18.

K námitce žalobce, že rozhodnutí žalovaného je nicotné, protože správní orgán v rámci výroku rozhodnutí potvrzuje usnesení, ačkoliv chtěl zřejmě docílit potvrzení rozhodnutí, soud uvádí, že podle ust. § 77 odst. 2 správního řádu je nicotné mimo jiné rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným. V nyní projednávaném případě však ze záhlaví výroku rozhodnutí žalovaného, ve spojení s výrokovou větou, byť tato je stížena zřejmým omylem, pokud jde o formu přezkoumávaného rozhodnutí (žalovaný ve výrokové větě hovoří o tom, že se „napadené usnesení potvrzuje“, ačkoliv odvoláním napadené rozhodnutí nemělo formu usnesení, ale šlo o prosté rozhodnutí) zcela jednoznačně a nepochybně vyplývá, že žalovaný svým rozhodnutím ze dne 15. 3. 2012, č. j. KUJI 18395/2012, sp. zn. OOSČ 9018/2011 OOSC/250/PM/5, rozhodoval o odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy, ze dne 6. 9. 2011, č. j. MMJ/OD/11164/2011-11 115696/2011/MMJ, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti

bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o přestupcích, jehož se dopustil porušením ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu tím, že dne 13. 4. 2011 v 17.50 hod. řídil v obci B. – L. technicky nezpůsobilé nákladní motorové vozidlo, jež mělo popraskaný brzdový kotouč na levém předním kole, v důsledku čehož bezprostředně a závažným způsobem ohrožoval ostatní účastníky silničního provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 5.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců.

Soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, vyjádřeným v rozsudku ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18, dospěl k závěru, že výroková část rozhodnutí žalovaného správního orgánu nedává jakékoliv pochybnosti o tom, že by předmětem přezkoumávání v odvolacím řízení bylo jiné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ani to, že by mělo formu usnesení. Takové pochybnosti zde nejsou dány ani ve vztahu k jednotě výroku a odůvodnění správního rozhodnutí. Je tomu tak proto, že i z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je bez jakýchkoliv pochyb zřejmé, že oním přezkoumávaným rozhodnutím bylo právě a jen rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy ze dne 6. 9. 2011, č. j. MMJ/OD/11164/2011-11 115696/2011/MMJ, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o přestupcích, za což mu byla uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců.

Žalobcem namítané marginální pochybení žalovaného v označení formy rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy ze dne 6. 9. 2011, č. j. MMJ/OD/11164/2011-11 115696/2011/MMJ, je proto zřejmou písařskou chybou, která měla být opravena postupem dle ust. § 70 správního řádu. Nejde však o tak zásadní nezákonnost, jež by mohla mít za následek nepřezkoumatelnost či dokonce nicotnost rozhodnutí ve smyslu ust. § 77 odst. 2 správního řádu.

Pokud žalobce namítá, že nemohl naplnit materiální stránku přestupku (žalobce má zřejmě na mysli jeho subjektivní stránku), neboť o vzniklé závadě na vozidle nevěděl a vědět nemohl, a že po něm nemohla být spravedlivě požadována kontrola vozidla před jízdou spočívající v demontáži kola, soud konstatuje, že z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně plyne, že žalobce byl uznán vinným z přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o přestupcích (řídil vozidlo, které je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích tak závažným způsobem, že bezprostředně ohrožuje ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích), přičemž technická nezpůsobilost vozidla žalobce spočívala podle skutkové věty v tom, že vozidlo žalobce mělo popraskaný brzdový kotouč na levém předním kole. Předmětem řízení o přestupku tedy bylo zjistit, zda vozidlo, které žalobce řídil (skutečnost, že žalobce předmětné vozidlo řídil nebylo předmětem sporu), bylo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, a to tak závažným způsobem, že bezprostředně ohrožovalo ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích (tj. zda existovala objektivní stránka přestupku), a zároveň, zda byla naplněna subjektivní stránka přestupku, tj. otázka zavinění.

Objektivní stránka přestupku byla v řízení podle názoru soudu prokazatelně naplněna. Soud se zcela ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že tím, že praskliny na brzdovém kotouči prostupovaly celou šíří od okraje až ke středu, a to v celé jeho síle, čímž vytvořily na obou předních kolech na brzdových kotoučích výseče, které drží pouze u středu brzdového kotouče, byla podstatně zhoršena jejich soudržnost a bezprostředně hrozilo, že se za jízdy část brzdového kotouče oddělí a buď zablokuje celé kolo, nebo vyletí mimo kolo a ohrozí ostatní

účastníky provozu na pozemních komunikacích. Je tedy nepochybné, že tato technická závada brzdových kotoučů vozidla žalobce bezprostředně ohrožovala ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích i samotného žalobce.

Pokud jde o subjektivní stránku přestupku, soud konstatuje, že podle § 3 zákona o přestupcích platí, že k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Na základě § 4 odst. 1 písm. b) je přestupek spáchán z nevědomé nedbalosti, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Ze správního spisu (zejména z odborného vyjádření vypracovaného soudním znalcem z oboru doprava) vyplývá, že k poškození brzdového kotouče nemohlo dojít během jedné jízdy, ale že praskliny na brzdovém kotouči vznikaly dlouhodobě a postupně. Soud tedy konstatuje, že za této situace si žalobce měl a mohl být vědom toho, že vozidlo, jež řídí, je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích a že se tímto jednáním vystavuje riziku postihu za přestupek. Soud má tedy za nepochybné, že zavinění žalobce existovalo minimálně ve formě nevědomé nedbalosti. Žalobce jako řidič vozidla byl podle ust. § 5 odst. 1 zákona o silničním provozu povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštními právními předpisy (podle poznámky pod čarou k tomuto ustanovení jsou těmito zvláštními předpisy zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, vyhláška č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění vyhlášky č. 100/2003 Sb.), bylo tedy povinností žalobce jako řidiče zajistit, aby vozidlo těmito podmínkám vyplývajícím z právních předpisů vyhovovalo, přičemž je zcela nerozhodné, zda před jízdou provedl kontrolu vozidla či nikoliv. Pokud žalobce namítá, že šlo o takovou závadu, kterou nebylo možné běžnou kontrolou zkontrolovat, soud konstatuje, že ani tato okolnost nemůže mít vliv na kvalifikaci závadného jednání žalobce jako přestupku. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nicméně zřejmé, že k této okolnosti správní orgán přihlédl při rozhodování o výši sankce, když žalobci byla uložena sankce na samé spodní hranici zákonné sazby.

K námitce, dle níž žalobce považuje jako problematickou realizaci znaleckého posudku na základě fotografií, soud uvádí, že ze závěrů odborného vyjádření, které bylo vypracováno znalcem jmenovaným Krajským soudem v Brně pro daný obor, mimo jiné vyplývá, že zjištěná poškození je možno s dostatečnou objektivitou hodnotit jako závadu skupiny „C“ NEBEZPEČNOU, která bezprostředně ohrožuje bezpečnost jízdy silničního vozidla (provoz) na pozemních komunikacích. Soudní znalec dále uvádí, že na základě rozboru poskytnuté fotodokumentace je možno konstatovat, že z technického hlediska, vzhledem k rozsahu poškození brzdového kotouče, mohlo dojít k oddělení části brzdového kotouče a tím zablokovat kolo, popřípadě odletět a ohrozit tak ostatní účastníky silničního provozu. Vzhledem k tomu, že se jedná o skutečnosti, ke kterým je třeba odborných znalostí, jimiž ani úřední osoby správních orgánů ani soud nedisponují, soud nemá důvod zpochybňovat závěry soudního znalce, který uvádí, že k uvedeným objektivním závěrům je možné dospět i pouze na základě předložené fotodokumentace. Pokud se tak snažil činit žalobce v průběhu správního řízení, je třeba konstatovat, že šlo vždy o pouhé jeho domněnky, ničím nepodložená tvrzení, která nemohou proti znaleckému posudku vypracovanému odborníkem v oboru doprava obstát. Odborné vyjádření bylo zpracováno na základě důkazního návrhu žalobce, žádný jiný odborný posudek správním orgánům ze strany žalobce

předložen nebyl, závěry znalce v odborném vyjádření byly dostatečně přesvědčivé, správní orgány tedy neměly důvod se od tohoto odborného vyjádření odchylovat.

K namítané absenci záznamu o provedení důkazů v protokolech o ústním jednání soud konstatuje, že podle ust. § 53 odst. 6 správního řádu se o provedení důkazu listinou učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah. V daném případě obě ústní jednání (dne 13. 7. 2011 a dne 6. 9. 2011) proběhla za účasti žalobce (resp. druhé jednání proběhlo za účasti zmocněnce žalobce), správní orgán nebyl povinen činit o provedených důkazech záznam do spisu, a naopak jednal zcela v souladu se zněním ust. § 53 odst. 6 správního řádu, když důkazy byly provedeny tak, že byl žalobci, resp. jeho zmocněnci v průběhu ústního jednání sdělen jejich obsah. Skutečnost, že byl žalobce s obsahem spisového materiálu seznámen, je z obou protokolů o ústním jednání zcela zřejmá (žalobce ostatně tímto směrem žádnou námitku nevznáší), soudu tedy není známo, v čem se žalobce cítí být postupem správního orgánu poškozen na svých právech.

Krajský soud v Brně se dále zabýval námitkou, že postupem žalovaného bylo žalobci upřeno ústavně zaručené právo na zastoupení a právní pomoc. Ze spisového materiálu vyplývá, že dne 12. 10. 2011 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno sdělení žalobce o výpovědi plné moci udělené zmocněnci Mgr. Navrátilovi, a současně o udělení plné moci novému zmocněnci (A. E.-K.), toto sdělení bylo následně správním orgánem prvního stupně postoupeno žalovanému. Dne 29. 10. 2011 byla žalobci doručena výzva k doplnění podání – plné moci, v níž žalovaný uvádí, že vyhodnotil zaslanou plnou moc a má za to, že se ze strany žalobce jedná o zneužití práva na zastoupení, jenž je ryze účelové. Žalovaný tímto vyzval žalobce k doplnění plné moci o úředně ověřené podpisy zmocněnce i zmocnitele, a to ve lhůtě 10 dnů od doručení výzvy.

Soud konstatuje, že skutkově obdobnou otázkou se již zabýval Nejvyšší správní soud ve věci vedené pod sp. zn. 1 As 27/2011. Jak uvádí Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 5. 2011, č. j. 1 As 27/2011-81 *„správní orgány zásadně musí respektovat právo účastníka řízení na zastoupení. Jedině tehdy, pokud bude spolehlivě doloženo, že v daném konkrétním případě došlo ke zneužití práva na zastoupení, nemusí být takovému zastoupení přiznány účinky. Nutno zdůraznit, že takový postup je ryze výjimečný (ultima ratio); musí mu předcházet aktivita správního orgánu směřující ke zjištění, že právo na zastoupení bylo v individuálním případě skutečně zneužito, že účastník řízení de facto nemá v úmyslu být zastoupen a že zvolením svého zástupce sleduje jiné cíle (oddálit konec řízení, dosáhnout uplynutí prekluzivní lhůty apod.). Jakkoliv v přestupkovém řízení zákon výslovně nereprobuje zvolení zástupce účastníka řízení ze zahraničí, úvaha v naznačeném smyslu musí být imanentní součástí posouzení specifických okolností udělené plné moci a vztahu účastníka a jeho zmocněnce. Opačný závěr by byl v přímém rozporu s účelem tohoto institutu, jenž primárně má spočívat v komunikaci zmocněnce s účastníkem řízení, v pomoci účastníkovi řízení a k hájení jeho práv. Je pravdou, že volba zástupce ze vzdálené země, pokud působí, nebo bude působit komunikační problémy mezi zástupcem a správním orgánem, vyvolává pochybnosti o skutečném účelu zastoupení. To může být významným argumentem svědčícím o zneužití práva. Nejvyšší správní soud však zdůrazňuje, že nelze bez dalšího tvrdit, že zvolení zástupce ze zahraničí vždy představuje zneužití práva na zastoupení. Nepostačí pouhá ničím nepodložená domněnka žalovaného, že si stěžovatel zvolil zástupce z Kuvajtu s cílem zmařit a paralyzovat probíhající přestupkové řízení. Žalovaný měl dát přinejmenším stěžovateli možnost, aby sám vysvětlil důvody právního zastoupení osobou pobývající v Kuvajtu. Jakkoliv takové důvody jsou v případě běžných zastoupení irelevantní, zde mohou vyvrátit z kontextu*

věci se nabízející závěr, že jediným účelem zastoupení nebyl zájem stěžovatele o ochranu svých subjektivních práv v průběhu správního řízení, ale toliko snaha zpomalit správní řízení. Dříve než správní orgán přikročil k úvahám o případném zneužití práva mohl zvážit i věrohodnost plné moci a např. požádat zmocnitele o ověření podpisů na této plné moci.“

Soud konstatuje, že žalovaný postupoval v daném případě zcela v souladu s touto judikaturou, když při podezření ze zneužití práva na zastoupení vyzval žalobce k doplnění plné moci o úředně ověřené podpisy. Třebaže v obecné rovině lze souhlasit s názorem žalobce, že na podobu plné moci nejsou zákonem stanoveny žádné speciální požadavky, bylo nutné přihlédnout k individuálním okolnostem konkrétního případu, a tedy že šlo stejně jako v případě projednávaném Nejvyšším správním soudem o situaci, kdy si žalobce zvolil zmocněnce ze vzdálené země, což mohlo vyvolávat opodstatněné pochybnosti o skutečném účelu zastoupení. Žalobce měl možnost vyvrátit nabízející se závěr, že jediným účelem zastoupení nebyl zájem žalobce o ochranu svých subjektivních práv v průběhu správního řízení, ale toliko snaha zpomalit správní řízení, jeho reakcí na výzvu k doplnění plné moci bylo však pouze další sdělení zpochybňující zákonnost postupu žalovaného.

Pokud žalobce namítá, že žalovaný měl postupovat ve smyslu ust. § 39 odst. 1 správního řádu, podle něhož o určení lhůty pro úkon je potřeba vydat usnesení, soud k tomuto postupu nevidí žádný důvod. Byť žalovaný ve výzvě výslovně neuvádí, podle kterého zákonného ustanovení postupoval, z logiky věci je zřejmé, že tak učinil v souladu s ust. § 37 odst. 3 správního řádu, dle něhož nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. V daném případě totiž nešlo o určení lhůty k provedení úkonu, pro které je zákonem vyžadována forma usnesení, ale o výzvu k doplnění podání, pro niž zákonná forma stanovena není. Žalovaný tedy nepochybil, pokud vyzval žalobce k doplnění plné moci formou přípisu s uvedením přiměřené lhůty k doplnění podání.

Dále je nutné zdůraznit, že žalobce v žalobě pouze obecně poukazuje na zásah do jeho ústavně zaručeného práva na zastoupení, nijak však nekonkretizuje, jakým způsobem měl být tím, že žalovaný předložené plné moci nepřiznal účinky, zkrácen na svých procesních právech. V dané věci žalobce podal odvolání v zastoupení advokáta Mgr. Petra Navrátila a až následně byla správnímu orgánu prvního stupně doručena plná moc nového zmocněnce. V průběhu řízení o odvolání zmocněnec žalobce neučinil vůči správnímu orgánu žádné úkony (nedoplňoval odvolání, nevyužil práva nahlédnout do spisu, navrhopat provedení dalších důkazů...), ze správního spisu tedy nevyplývají žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by zmocněnec žalobce v průběhu řízení o odvolání vyvíjel jakoukoliv aktivitu, k níž by žalovaný nepřihlédl. Žalobce tak de facto mohl být zkrácen na svých procesních právech toliko tím, že žalovaný napadené rozhodnutí nedoručoval jeho zmocněnci, ale přímo jemu. Nicméně pokud se žalobce řádně seznámil s obsahem rozhodnutí o odvolání a následně podal včasnou správní žalobu, nelze hovořit o tom, že by byl zkrácen na svých právech.

Pokud jde o otázku nabytí právní moci rozhodnutí o odvolání, soud konstatuje, že vzhledem k tomu, že žalobce ani k výzvě správního orgánu nedoplňoval plnou moc o úředně ověřené podpisy, žalovaný k podané plné moci z důvodu zneužití práva na zastoupení nepřihlédl. V okamžiku doručování rozhodnutí žalovaného tedy nebyly zastoupení žalobce zmocněncem z Kuvajtu přiznány účinky, a rozhodnutí o odvolání tak nabylo právní moci jeho doručením přímo žalobci.

Vzhledem k tomu, že Krajský soud v Brně shledal žalobu nedůvodnou, nezbylo mu, než ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítnout. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání vzhledem ke splnění zákonných podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. května 2013

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová